

Helga Zepp-LaRouche løfter tilhørere til sublime højder, på Schiller Institut/EIR- seminar i Stockholm. Uddrag på dansk af Helgas tale

12. jan., 2017 – Sublimt er det eneste, passende ord til at beskrive Helga Zepp-LaRouches intense og smukke præsentation og den atmosfære, hun skabte hos tilhørerne, med 60 deltagere (lokalet var helt fyldt) på Schiller Instituttets/EIR's seminar, der blev afholdt i Stockholm den 11. januar, med titlen, »Donald Trump og det Nye Internationale Paradigme«. Helga Zepp-LaRouches optræden var ikke annonceret på forhånd, og hun skabte en stor succes for hele anledningen med arrangementet. Hendes tale bevægede tilhørerne til at adressere den grundlæggende, epistemologiske – erkendelsesteoretiske – dybere mening med Den Nye Silkevej, og meningen med menneskehedens udvikling i universet. Denne dybere mening rørte endda de tilstedeværende diplomater. En ambassadør fra et betydningsfuldt, asiatisk land indledte under diskussionsperioden en diskussion om netop nødvendigheden af at adressere disse bredere kulturelle og menneskelige implikationer.

Alt i alt var sytten diplomater til stede, heriblandt syv ambassadører! (Dette har intet fortilfælde i LaRouche-bevægelsens historie i Sverige.) Fire europæiske lande var repræsenteret, ni lande fra Asien og fire lande fra Afrika. En kinesisk reporter kom til sit andet seminar, talte med Helga og tog billeder. Blandt de øvrige deltagere var kontakter fra forskellige svenske sammenslutninger, der arbejder for venskab

med Rusland, Ukraine, Syrien, Yemen, Somalia, området omkring Det baltiske Hav (Østersøen) og en anden gruppe, der arbejder for at forlade EU, så vel som også tre kontakter fra erhvervslivet og mangeårige aktivister i den svenske LaRouche-bevægelse.

Formanden for Schiller Instituttet i Sverige, Hussein Askary, præsiderede seminaret og bød deltagerne velkommen. Dernæst holdt Helga Zepp-LaRouche hovedtalen, der havde en håbefuldt vision for verden. Hun gav en vurdering af de aftrædende neokonservatives og etablerede mediers igangværende kamp for at afvise berettigelsen af valget af Donald Trump. Hun påpegede den brede reaktion på den af de neoliberale anstiftede katastrofe, som værende det reelle grundlag for valget af Trump, så vel som også andre lignende reaktioner i hele verden, og sagde, at det er dér, man skal lede efter grunden til, at Trump blev valgt, og ikke i nogen computerhacking. Eftersom tilhørerne for det meste bestod af nye folk, fremlagde hun Schiller Instituttets historie, der samtidig er historien om politikken med Den Nye Silkevej. Hun beskrev processen med, at økonomien udvikler sig fra en platform til en anden og påpegede den kinesiske politik for at satse på den næste, økonomiske platform gennem en Månebaseret industriel udvikling, for menneskehedens videre udvikling som en art, der ikke er bundet til planeten Jord. Kinesernes motivering for deres globale politik kom frem under diskussionsperioden, i sammenhæng med Afrika. Helga understregede her, på basis af sin baggrund med mangeårige studier af Kinas historie og konfuciansk tankegang, at hendes konklusion er, at Kina virkelig forfølger en »win-win«-politik baseret på det konfucianske begreb om at tilstræbe visdom og harmoni. Hun understregede nødvendigheden af en klassisk renæssance for, at det Nye Paradigme kan blive en succes, og at dette ikke er et punkt, vi kan overlade til Donald Trump.

Efter Zepp-LaRouches hovedtale gav Hussein Askary en kort gennemgang af perspektivet for Sydvestasien og Afrika. Dernæst

holdt man en pause, hvor man nød kaffe og wienerbrød, der var doneret af en kontakt. Mange af deltagerne brugte lejligheden til at få taget deres foto sammen med Helga, og til at samtale med hende. To ambassadører, én fra Sydøstasien og én fra Sydvestasien, opsøgte Helga for at give udtryk for deres dybeste påskønnelse af hendes præsentation og skønheden i hendes tankegang.

Denne begivenhed var et sandt gennembrud for vores organisering i Sverige, med en kvalitet og intensitet, der vil bevæge vores politiske arbejde i dette land ind i nye dimensioner.

Uddrag af Helga Zepp LaRouches tale ved Schiller Institut/EIR-seminar i Stockholm, 11. januar, 2017

Lad mig begynde med valget af Trump. Jeg har aldrig, i hele mit politiske liv, der er temmelig langt, flere årtier – jeg har aldrig i hele mit politiske liv set et sådant hysteri på vegne af de neokonservative, på vegne af etablissementets politikere, på vegne af de liberale medier, som med hensyn til Trump. Det skal indrømmes, at Trump ikke opfylder Baron von Knigges regler for god opførsel – han var en tysker, der i det 18. århundrede udviklede reglerne for god, diplomatisk opførsel. Men årsagen til [fremkomsten af] Trump er, at han simpelt hen lovede en afslutning af det politiske paradigme, der lå til grund for otte år med George W. Bush og otte år med Barack Obama, og som var en direkte fortsættelse af Bush-Cheney-politikken.

Og det var en god ting, for det var helt tydeligt, hvis Hillary Clinton havde vundet valget i USA, at alle de politikker, hun forfulgte, inklusive en flyveforbudszone over Syrien og en ekstremt krigerisk politik over for Rusland og Kina, ville have betydet, at vi ville have været på en direkte

kurs til Tredje Verdenskrig. Hvis I har nogen tvivl om dette spørgsmål, vil jeg med glæde besvare jeres spørgsmål under spørgsmål & svar perioden.

Så den kendsgerning, at Hillary ikke vandt valget, var ekstremt vigtigt for bevarelse af verdensfreden. Jeg mener, at, af alle de løfter, Trump hidtil har afgivet, så er den kendsgerning, at han sagde – og gennem udnævnelsen af disse forskellige medlemmer af kabinettet, hvis de alle sammen kommer igennem nomineringsprocessen i Senatet – at han vil normalisere relationerne mellem USA og Rusland, efter min mening *det vigtigste skridt*. For, hvis relationen mellem USA og Rusland er ordentlig og baseret på tillid og samarbejde, så mener jeg, der er et grundlag for at løse alle andre problemer i verden. Hvis denne relation er som modstandere, så er verdensfreden i ekstrem fare.

Så efter min mening er der grund til at tro på, at dette vil ske. Den russiske reaktion har været meget moderat, men optimistisk omkring, at dette kan ske. Ser man på udnævnelserne, så er der flere kabinet-medlemmer og andre personer på andre høje poster, der også går ind for at forbedre relationen med Rusland, såsom Tillerson, der angiveligt skal være udenrigsminister; general Flynn, der er en konservativ militærmand, men også går ind for normalisering med Rusland, og mange andre, så jeg mener, det er et godt tegn.

Hvis man ser på reaktionen fra den neokonservatives/neoliberales side på begge sider af Atlanten, på dette valg af Trump, så kan det kun beskrives som *fuldstændig* hysterisk. *Washington Post* har en artikel i dag, »Hvordan man fjerner Trump fra embedet«, og kalder ham en løgner, og enhver nedsættende ting, man kan forestille sig, fuldstændig utroligt; reaktionen i Tyskland var – [forsvarsminister Ursula] von der Leyen sagde morgenen efter valget, at hun var »dybt chokeret«, dette var »forfærdeligt«, dette var en katastrofe, og sådan bliver det ved. Så de er

endnu ikke kommet sig.

Og så er der naturligvis rapporterne fra de forskellige amerikanske efterretningstjenester, Clapper, Brennan, Comey fra FBI, og de offentliggjorde alle sammen den kendsgerning, at det var russisk hacking af e-mails fra DNC og Podesta, der skulle have stjålet valget, fordi de angiveligt skulle have ændret amerikanernes mening til at stemme på Trump.

Jeg mener, at dette er latterligt. Ikke alene har mange cyber-eksperter i Europa, og også i USA, allerede sagt, at alle tegnene tyder på, at der ikke var nogen hacking, men at et insider-læk, der røbede denne information, er mere sandsynligt, og der findes absolut *ingen* beviser på, at det skulle være russisk hacking. Det, der selvfølgelig bliver mørklagt med denne historie, er, hvad handlede »hackingen« om? Det var »hacking« af e-mails, der beviste, at Hillary Clinton manipulerede valget imod Bernie Sanders! Det taler man ikke længere om; men hvis der var nogen tænkning, ville jeg sige, hør her – og der er mange mennesker, der indser, f.eks. en meget betydningsfuld fransk efterretningsmand, Eric Danécé, der er en tænketank-person på højeste niveau i Frankrig, og som sagde: Det er helt klart, hvorfor de udgav denne historie, for de neokonservative måtte forvente den store udrensning, og mange af dem ville miste deres position, og det er grunden til, at de alle blev enige om denne historie og ændrede narrativen.

Den virkelige narrativ er, at det var det neoliberale globaliseringssystems uretfærdighed, der simpelt hen krænkede flertallet af befolkningens interesser, især i »rustbæltet«. I valgkampen var Hillary Clinton så arrogant, at hun ikke engang tog til Ohio eller nogle af de andre stater, der tidligere var industrialiserede. Man må indse, at dér – at USA, i modsætning til, hvad man for det meste rapporterer i de vestlige medier i Europa, befinder sig i en tilstand af økonomisk kollaps. De har for første gang [nogensinde] en faldende forventet levealder; der er én indikator, der viser, om det går et

samfund godt eller skidt, og det er, at den forventede levealder stiger eller falder. I USA falder den for både mænd og kvinder. I den 16 år lange periode med Bush-Cheney og Obama, som man kan tage som en samlet pakke, er selvmordsraten firdoblet i alle aldersgrupper; årsagerne er alkoholisme, narkoafhængighed, håbløshed, depression pga. arbejdsløshed. Der er omkring 94 mio. amerikanere i den arbejdsdygtige alder, der ikke engang er talt med i statistikken, fordi de har opgivet ethvert håb om nogensinde igen at finde et job. Hvis man for nylig har rejst i USA, så er USA virkelig i en forfærdelig forfatning; infrastrukturen er i en forfærdelig tilstand, og folk er simpelt hen ikke glade.

Så valget, og narrativen var derfor årsagen til, at Hillary blev stemt ude, fordi hun blev opfattet som den direkte fortsættelse af disse 16 år, og forsøget på at ændre denne narrativ ved at sige, at det var »russisk hacking«, er temmelig åbenlys.

Men nu er der 10 eller 9 dage tilbage, til den nye præsident indsættes. Og det er ikke en periode for afslapning, for igen, Obamas gamle team forsøger på en måde, der ikke har fortilfælde, at skabe omstændigheder for den tiltrædende præsident Trump for at tvinge ham til at fortsætte Obamas kurs. For kun et par dage siden begyndte de f.eks. en deployering af amerikanske tropper og NATO-tropper, der skal deployeres ved den russiske grænse i De baltiske Lande, i Polen og Rumænien, via den tyske by Bremerhaven, hvor 6.000 tropper landede med tungt militærudstyr; f.eks. amerikanske Abrams tanks, Paladin artilleri, Bradley kampvogne, 2.800 stk. militært isenkram, 50 Black Hawk helikoptere, som involverer 1.800 stk. personel; 400 tropper, der skal tilknyttes de 24 Apache-helikoptere.

Denne deployering skal selvfølgelig være en provokation mod Rusland, og det er meningen, at det skal gøre det meget vanskeligt for Trump at begynde at forbedre relationerne.

Et andet område, hvor man kan se dette forsøg på at tvinge Trump, er med spørgsmålet om THAAD-missilerne i Korea, hvor Nordkorea nu har hævdet, at de kan lancere deres ICBM'er overalt, til enhver tid; og iflg. kinesiske eksperter er USA alene ansvarlig for, at Nordkorea opfører sig på denne måde.

Sydkorea med den fratrædende præsident Park Geun-hye, der muligvis snart bliver afsat ved en rigsretssag, måske inden for få dage eller uger; hun gik med til at få en specialbrigade med en 1.000-2.000 mand stor specialenhed, der i tilfælde af krig angiveligt skal eliminere Pyongyang-kommandoen, inkl. Kim Jong-un; og dette forværrer situationen, for i betragtning af sådanne tings historie, kan man ikke vide, hvornår øjeblikket til sådanne handlinger kommer.

For det tredje ses det af deployeringen af det amerikanske hangarskib *USS Carl Vinson* til Asien, i nærheden af Kina. Dette hangarskib er et atomdrevet skib af Nimitz-klassen, og det vil ankomme præcis den 20. januar, den dag, Trump overtager embedet. *Global Times*, den officielle kinesiske avis, sagde, at denne deployering har til hensigt at ødelægge potentielle forhandlinger med Kina og andre lande i området; det skal selvfølgelig også slå en sur tone an i de amerikansk-kinesiske relationer.

Der er andre bestræbelser på at ændre og bestemme narrativen i perioden efter Obama. Ash Carter, USA's forsvarsminister, har netop holdt en pressekonference, hvor han sagde, at det kun var USA, der bekæmpede ISIS i Syrien. Der skal en solid portion frækhed til at sige dette, for alle i hele verden ved, at, uden præsident Putins beslutning om at intervenere militært i Syrien, med start i september 2015, og med enorm støtte fra russiske luftstyrker til de syriske troppers kamp, ville denne militære situation i Syrien aldrig have udviklet sig. Og det var tværtimod USA's meget tvivlsomme opførsel, hvor de støttede diverse terroristgrupper, der forlængede denne proces og forsinkede den.

Men også som et forsøg på at tvinge narrativen var selvfølgelig John Kerry, der for en uge eller så siden holdt en tale, hvor han sagde, at det var det Britiske Parlament, der skulle have forhindret den amerikanske militærintervention i Syrien. Alle disse mennesker må tro, at hele verden har en meget kort hukommelse, for jeg husker ganske tydeligt, at det var general Michael Flynn, der i sin egenskab af leder af DIA [Defense Intelligence Agency] offentligt udtalte, at det var Obama-administrationens plan at opbygge et kalifat i området med det formål at få et regimeskifte imod Assad, og han blev dernæst fyret af [DNI] Clapper. Og der ligger en vis ironi i det faktum, at her sidste fredag mødtes Trump med Clapper, Brennan og Comey i Trump Tower, hvor disse tre herrer ville imponere Trump med deres historie om den russiske hacking; den anden person, der var sammen med Trump, var general Flynn, der nu sidder i førersædet [til at blive national sikkerhedsrådgiver]. Så man kan forvente, at sandheden ikke bliver undertrykt i al evighed. Det var faktisk kort før den amerikanske militære intervention i 2013, den amerikanske militære aktion var planlagt til at skulle finde sted om søndagen; det havde vi fra velunderrettede kilder i Washington, og i sidste øjeblik tog formanden for generalstabscheferne, general Martin Dempsey, hen til Obama og sagde, »De bør ikke starte en krig, når De ikke ved, hvordan den vil ende. Og hvis De ikke spørger Kongressen, bliver De stillet for, eller risikerer at blive stillet for en rigsret.« Kun pga. dette spurgte Obama den amerikanske Kongres, og Kongressen stemte nej, og den amerikanske intervention blev forhindret.

Så det forholdt sig altså helt anderledes. Og dette forsøg på at fikse narrativen vil ikke lykkes.

Jeg kan ikke sige, hvordan denne Trump-administration vil blive. Jeg nævnte vist det ene punkt, jeg er sikker på: Jeg tror, vi sandsynligvis først i februar eller endda hen i marts får at se, hvem, der faktisk vil være i hans regering, hvem,

der vil blive godkendt af Senatet. Men der er andre interessante elementer: Trump havde f.eks. i sin valgkampagne lovet at investere \$1 billion i fornyelse af infrastrukturen i USA. Det er virkelig godt, som jeg sagde, for USA har et presserende behov for at blive udbedret. Det vil imidlertid kun virke, hvis et andet af Trumps løfter, som han lovede i oktober i North Carolina, om, at han ville indføre det 21. århundredes Glass/Steagall-lov, bliver ført ud i livet, for det transatlantiske finanssystem er stadig på randen af bankerot. Vi kunne få en gentagelse af det finansielle sammenbrud i 2007-08, hvad øjeblik, det skal være; og *kun*, hvis vi får en Glass/Steagall-lov i Franklin D. Roosevelts tradition, det, som Roosevelt gjorde i 1933 ved at opdele bankerne, ved at fjerne det kriminelle element i banksystemet, og dernæst erstatte det med en [statslig] kreditpolitik i Alexander Hamiltons tradition, kan man råde bod på denne situation. I modsat fald kan man ikke finansiere \$1 billion til infrastruktur.

Helgas tale kan ses her:
https://www.youtube.com/watch?v=cdl0Hxg_Ubc

Engelsk udskrift af hele talen kan læses her: